

O školní lyžařské výcviky nemají rodiče zájem. Může za to chybějící sníh a finanční náročnost

ČRo - sever.cz - 21. 1. 2015

rubrika: / informacezeseveru - autor: Jan Beneš

O školní lyžařské výcviky nemají rodiče zájem. Může za to chybějící sníh a finanční náročnost

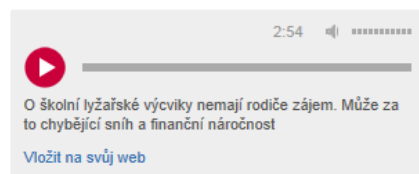
Kvůli nedostatku sněhu musí školy rušit nebo odkládat lyžařské výcviky. Rodiče pak zvažují, jestli svému dítěti lyžařský výcvik zaplatí. Jde totiž o tisícové částky jak za výstroj, tak za ubytování. Některé školy proto organizují lyžařské výcviky nejen pro sedmé třídy, ale pro více ročníků najednou.

„Nelyžujeme, proto synovi musíme pořídit úplně z gruntu všechno oblečení, půjčit mu lyže, helmu, páteřák, dát mu na vleky, takže to je otázka, minimálně, pokud budu při zemi, šesti tisíc,“ konstatuje Veronika Korejsová z Mostu, matka studenta sekundy víceletého gymnázia, který má vyrazit na lyžařský výcvik.

Lyžaři (ilustr. obr.)
Foto: Klára Stejskalová

2:54

O školní lyžařské výcviky nemají rodiče zájem. Může za to chybějící sníh a finanční náročnost

[Vložit na svůj web](#)

Samotný kurz na týden totiž stojí čtyři tisíce korun. Právě peníze vedou často rodiče k tomu, že své děti ze školy omluví. Na základní škole Za Chlumem v Bílině na Teplicku proto na lyžařský výcvik jezdí děti z několika ročníků najednou, jen sedmáci by ho totiž nenaplňli.

„Ten lyžařský výcvik je celkem drahá záležitost pro rodiče, i když tedy město přispívá

tisícikorunou, tak na ten týden ten lyžařský výcvik vyjde čtyři tisíce pobyt a samozřejmě nějaké vybavení,“ doplnila ředitelka školy Eva Flenderová. Na týdenní lyžařský výcvik proto jezdí spolu děti od druhé do deváté třídy.

„Jezdíme přibližně od druhé třídy až do té deváté. Ty děti se společně seznámí v průběhu lyžařského výcviku, ti větší jsou potom schopní pomoci těm mladším.“

Není sníh? Přichází na řadu náhradní program

Už druhou zimu ale zažívají české hory nedostatek přírodního sněhu. Letos kvůli teplotám nad nulou není možné ani uměle zasněžovat. Školy tak musí volit náhradní program.

„V případě, že sníh není a výcvik je zrušen, tak tady dáváme náhradní program, kdy mají sportovní kurz, kdy využívají zimní stadion v Bílině. Popřípadě se dělá výjezd jedno nebo dvou denní aspoň na běžky v rámci okolí,“ vysvětluje Miroslava Aulíková, zástupce ředitele bílinské pobočky Podkrušnohorského gymnázia v Mostě.

Svou zkušenost se zrušením lyžařského výcviku má i bílinská základní škola.

„To se nám stalo v loňském roce, opravdu na Klínovci sníh nebyl už v tu dobu, tak jsme přesunuli lyžařský výcvik až na prosinec, kdy taky sníh bohužel nebyl, tak jsme jeli na takové turistické pobyty na hory, dojžděli jsme každý den,“ vzpomíná ředitelka školy Eva Flenderová.

Školy tak i letos odvolávají lednové termíny lyžařských kurzů, komplikace to představuje i pro penziony, kde mají školy ubytování zamluvené. Ve většině případů ale zatím ochotně termín posouvají podle přání škol.

Audiozáznam je k dispozici [zde](#).

Běžkařům na magistrále scházejí skibusy. Kde na ně však vzít peníze?

Mladá fronta DNES - 26. 1. 2015

rubrika: Kraj Liberecký - strana: 2 - autor: Adam Pluhař

Běžkařům na magistrále scházejí skibusy. Kde na ně však vzít peníze?

Na běžky do Jizerek Běžkaři by uvítali, kdyby skibusy spojily stěžejní nástupní místa na Jizerskou magistrálu. Ulevilo by se tak i přetíženému Bedřichovu. Foto: Ota Bartovský, MAFRA

Krajská studie upozorňuje na chybějící skibusy, které by spojovaly stěžejní místa jizerskohorské magistrály. Ulevilo by například přetíženému Bedřichovu.

Adam Pluhař

redaktor MF DNES

JIZERSKÉ HORY Někteří rekreační běžkaři volají po skibusech, které by několikrát denně spojily v obou směrech stěžejní nástupní místa na Jizerskou magistrálu. Podle kritiků současného dopravního systému chybí. A zmiňuje to i nová studie, jejíž vypracování zadal Liberecký kraj.

Jenže podle realtů by se taková služba nedala zaplatit. „Když budu méně výkonný lyžař, zaparkuji

auto v Bedřichově a vydám se třeba na Jizerku, je pro mě naprosto nereálné, abych se na lyžích vrátil i zpět k autu. Třeba přímé propojení mezi Jizerkou, Josefovým Dolem a Bedřichovem, což je zhruba dvacet kilometrů, zcela chybí. Totéž platí samozřejmě i obráceně. Tito lyžaři se tam raději ani nevydají,“ podotýká Zdeněk Rajstgl, vedoucí značkářského obvodu Liberec-Jablonec a předseda krajské komise značení Libereckého kraje. Značení a cestovních ruk k sobě neodmyslitelně patří.

Šéf značkářů poukazuje i na to, že linkový autobus, který spojuje Liberec s oblastí Jizerky, není pro běžkaře ideální, protože se na místo dostane pozdě. „Obroubí spoustu obcí a zastávek, ale v principu to pro lyžaře nesplňuje to, co by mělo. Když se na místo dostanu kolem poledního, je to v zhmě kdy se stmívá kolem čtvrté, pozdě,“ posteskl si Rajstgl.

„Ocenila bych, kdyby autobus vozil běžkaře po více nástupních místech magistrály, i těch, kde běžkaři končí. Nejradši jedu objektivně z místa A do místa B. Nemusela bych se pak vracet na lyžích k autu, navíc bych si dala svařák,“ zmiňuje běžkařka Kristýna Lejsková.

Také studie rozvoje cestovního ruchu Jizerské hory, kterou nechal vypracovat Liberecký kraj, zmiňuje nedostatky dopravy do centrálních nástupních míst na magistrálu. Plyne z ní, že dobré je spojení především jen kratších úseků.

Pokud by navíc podle studie došlo k rozlišení nástupních a výstupních míst, omezil by lyžaři cesty auty. Ubýly by tak problémy, které kvůli tomu v horských střediscích vznikají. „V jejím případě (automobilové dopravy) je totiž nutné vracet se na stejné místo, kde je zaparkovaný vůz,“ zmiňuje studie.

Hovoří se v ní o tom, že autobusové linky doplňují síť hromadné dopravy na dané trasy spíše na kratších úsecích. „Z Liberce do Tanvaldu jezdí přímých autobusových linek minimum, většinou je třeba

přestupovat v Jablonci nad Nisou a cesta trvá více než hodinu.“

Studie upozorňuje i na přetížení Bedřichov, kterému by pomohlo alespoň protažení autobusových linek směrem od Liberce přes Bedřichov až do Josefova Dolu. „Využití nástupních míst v Hraběticích, Karlově a Josefovu Dolu, jak v zímě pro běžkaře, tak v létě pro pěší turisty, by se tak stalo atraktivnější i pro přeshraniční spojení až do polského sídla Szklarska Poręba, u zastávky Jakuszyce se nachází běžecký areál Bieg Piastów,“ stojí ve studii.

Šéf značkářů Rajstgl nostalgicky zmiňuje pomoci skibusů bezvadně propojená údolí v Dolomitech. „Koupíte si kartu a na tu můžete jet lanovkou nebo využít hromadnou dopravu a projet několik středisek. Proč by něco takového nemohlo fungovat i v Jizerských horách?“ ptá se Rajstgl.

„Skibus mezi Jabloncem, Bedřichovem, Severákem a Albrechticemi funguje, kvůli běžkařům zajíždí myslím i na Souš. Ale je pravda, že

by častější spojení více míst mohlo cestovnímu ruchu pomoci, ulevilo by Jistě i přetíženým místům,“ poznamenal Daniel David, starosta Jablonce nad Nisou. Město je členem Turistického regionu Jizerské hory. Jenže to má podle starosty háček: „Další otázkou ale je, kdo by takové skibusy zaplatil. Ani po letech diskuzí u nás pořad nemáme Zákon o cestovním ruchu jako v Rakousku. Tam se peníze vrací do cestovního ruchu a díky tomu si obce, areály a turistická sdružení mohou dovézt skibusy zaplatit. My už přispíváme do sdružení pro rozvoj cestovního ruchu, který mítno jiné hraje i skibus, přispíváme dost i na to, aby k nám jezdila městská hromadná doprava,“ míní starosta David realistiky.

Se studií se zatím seznamují jednotlivá města a obce v Jizerských horách. Měla by se stát podkladem pro územní podklady obcí. Ale i in-spráci pro společenosti jako je KORID, která organizuje krajskou dopravu.

České sjezdovky vs. lyžování za hranicemi. Kdo je na tom lépe?

lidovky.cz - 23. 1. 2015

rubrika: Lidovky / Moje peníze - autor: Lidovky.cz, Michal Pavec

České sjezdovky vs. lyžování z hranicemi. Kdo je na tom lépe

FOTO: SHUTTERSTOCK

Tuzemským vlekařům neberou lyžaře jen velká alpská střediska, ale i menší areály v těsné blízkosti hranic. Polské lákají Čechy na ceny, německé a rakouské komplexy zase na délku sjezdovek a kvalitu zázemí. Lidovky.cz vybraly šest zajímavých srovnání mezi českým a zahraničním resortem.

Každé ze středisek má svůj příběh. Třeba mezi polským Zieleniecem a Deštným v Orlických [horách](#) je cítit napětí. Česká strana dokonce zpochybňuje délku sjezdovek, kterou její polská konkurence uvádí. Zároveň ale připouští, že oba areály v budoucnu nejspíš propojí jeden skipass.

A pak docela jiný příběh. Krušnohorský Klínovec uzavřel spojení s německým Fichtelbergem už před čtyřmi roky a chce se společnými silami přiblížit k úrovni malých alpských areálů. Z čeho si ještě můžou čeští lyžaři vybírat?

Velký Javor vs. Špičák – Železná Ruda

Největší lyžařský areál v Plzeňském kraji soupeří s tvrdou německou konkurencí už řadu [let](#). Jen pár kilometrů od šumavského Špičáku můžou lidé zaparkovat pod svahy Velkého Javoru, který nabízí více kvalitních sjezdovek a lepší zázemí například v podobě útulných restaurací nebo sánkařské dráhy.

Špičák na Šumavě.

„Když jsme asi před deseti lety začali hodně investovat do modernizace areálu, tak si spousta lidí z kraje jezdila logicky užívat vyšší komfort na Javor. Nechci být škodolibý, ale stala se z toho i trochu snobská záležitost.

Nad námi se ohrnoval nos,“ vzpomíná šéf Špičáku Vladimír Kasík. Kvalitu konkurence respektuje a snaží se jí odolat zlepšováním podmínek pro lyžaře. Na Špičáku začala jezdit čtyřsedačková [lanovka](#), sjezdovky jsou širší o třetinu, funguje umělé zasněžování.

„Věřím, že až letos dokončíme nové parkoviště s kapacitou 230 **aut** hned u **vleků** a vylepšíme gastronomické zázemí, budeme na tom ještě o něco lépe,“ věří Kasík. O společný skipass neměla údajně německá strana zájem.

SROVNÁNÍ

- **Velký Javor:** denní permanentka 896 Kč, délka sjezdovek 10 km, 3 lanovky, 1 vlek
- **Špičák - Železná Ruda:** denní permanentka 580 Kč, délka sjezdovek 8,5 km, 1 lanovka, 3 vleky

Hochficht vs. Lipno

Sousední rakouské středisko Hochficht nabízí oproti lipenským svahům dvojnásobný počet lyžařských kilometrů. Přesto jej vlekáři z jihočeské části Šumavy nevnímají jako konkurenci. Tvrdí, že se soustředí na úplně jinou klientelu.

Sjezdovky jsou součástí širšího sportovně relaxačního areálu v těsném sousedství

Lyžařský areál Hochficht je častým cílem českých lyžařů.

lipenské přehradu, lákají hlavně rodiny s dětmi. Lipno se chlubí dětským lyžařským hřištěm, mírnějšími svahy a nabídkou až 150 lyžařských instruktorů.

„Naproti tomu ski areál Hochficht je ryze sportovním zařízením, které velmi vhodně doplňuje turistickou nabídku této části Šumavy,“ uznává ředitel společnosti Lipno [Servis](#) Petr Dušek. Podobný komplex jako Hochficht na české straně není a Dušek to přičítá tuzemským přísným podmínkám pro vybudování podobného areálu.

V minulosti na Lipně nabízeli zvýhodněné skipassy na Hochficht ale údajně o ně nebyl velký zájem.

SROVNÁNÍ:

- Hochficht: denní permanentka 950 Kč, délka sjezdovek 20 km, 3 lanovky, 7 vleků
- Lipno: denní permanentka 620 Kč, délka sjezdovek 9,6 km, 3 lanovky, 4 pohyblivé pásy

Zieleniec vs. Deštné v Orlických horách

O polském středisku Zieleniec se v českých médiích začalo mluvit a psát jako o zajímavé alternativě pro lyžaře z východních Čech. Díky [ceně](#) a 21 kilometrům uváděných sjezdovek. To Petra Prouzu ze skiareálu v Deštném upřímně štve, protože o polské nabídce pochybuje. A za těžší konkurenci považuje spíše ostatní české vlekáře.

„Zieleniec uvádí 21 kilometrů, což je naprostý nesmysl, navíc tratě nejsou vzájemně propojené. U dvou lanovek o délce 650 metrů naleznete v mapě sedm sjezdovek - ve skutečnosti jsou tam dvě,“ tvrdí Prouza. Jaká je realita, však musí posoudit lyžaři na místě, polské mapy pochopitelně tvrdí něco jiného.

Plné znění článku je k dispozici [zde](#).

Všude lepší než doma

Snow - 23. 1. 2015

rubrika: MAG - strana: 70 - autor: VÍT MOUDRÝ

TEXT A FOTO: VÍT MOUDRÝ

VŠUDE LEPŠÍ NEŽ DOMA...

NA ÚCHVATNÉ MALEBNOSTI ITALSKÝCH DOLOMIT SE SHODUJE VĚTŠINA...

KOLIKRÁT JSEM TUTO VĚTU SLYŠEL V KONTEXTU HOVORŮ, KAM SE VYDAT NA LYŽE. ŘEČENO JAK? PEJORATIVNĚ, JAKO POVZDECH, JAKO KONSTATOVÁNÍ, JAKO PREMISA, JAKO DOGMA, NEBO JAKO MARKETINGOVÝ NÁSTROJ CESTOVNÍCH KANCELÁŘÍ?

Jak co a jak pro koho. Každý si tu svou pravdu bude hájit tisíce a jedním argumentem. Za posledních 25 let slyšel tolik názorů a tolik přesvědčivých argumentů, že by to možná vydalo na rozměrnou knížku. Je přítom s podivem, že pro někoho může být tato věta takovým zaklínadlem, že je schopen se hádat u piva s celým stolem oponentů do krve. Musím ale přiznat, že se čtvrtě času od listopadu '89 zaznívá stále méně. Je to jednak z důvodu již určité nasycenosti našich lyžařů zahraničními terény a potom, myslím, i mnohem větší tolerancí, vyplývající z možnosti mnohem lépe porovnávat, orientovat se. Zkusme různé pohledy, z nichž mohla – a stále ještě může – tato věta zaznívat.

Pocity z hor

„Nejllepší lyžování člověk nalezne ve francouzských Alpách,“ horuje Petr nadšeně. „Tak obrovské rozlohy, délku sjezdových tratí, jejich členitost a obtížnost, přitom lanovkami bez čekání, to člověk nikde jinde než ve Třech Údolích, Val d'Isère nebo Avoriaz nenajde. A což teprve, když se pustím do volného terénu. Prostě lyžuji ve velehorách, úžasné...“ a zapíjí svůj proslov mohutným douškem piva. „No, nevím, Petře, musím k tomu mít něco trochu víc,“ zapojuje se Pavel. „Osobně preferuji Dolomity. Je to tam tak nějak

všchno pohodovější. Dolomity jsou úchvatné, ty rudé skály při západu slunce. Možná kratší sjezdovky než ve Francii, ale řekl bych, že mnohem romantičtější. A navíc, Italové jsou mnohem přijemnější než Franci. Neumíš francouzsky? Klidně si tu chcípni, pltomče. Tak mi to kolikrát po hodině čekání na pivo v hospůdce přišlo...“ a srká svůj svařák. Z oblaků kouře vystrukuje vousatou bradu David. „Může bejt, fešáci,“ aby dal svým slovům váhu, dlouze slukuje. „Oba můžete mít pravdu, ale ani k Frantikům, ani k Talosům mě nikdo nedostane. Nemají prostě Ordnung.“ Poulí oči a důležitě pokyvuje. „To v Rakousku, tam to všechno klapě jak na drátkách. Skibus přesně, ráno manšestrová plsta, ne jako ve Francii, kde na to dlabou, nebo v Itálii, kde se pístér víc těší na svou Mariu než na úpravu sjezdovek. Navíc v Rakousku jsou sjezdovky snad nejsportovnější koncipované, takhle se nikde jinde v Evropě na lyžích nezapotím...“ a mává rukou, co že to melou Petr s Pavlem za blbiny. „A ty nic?“ Ptají se řečníci Roberta. Robert pohazuje hlavou, až mu jeho dlouhé dredy létají jak konfety. „Co vám mám k těm kecům dodat. Byli ste někdy na Zélandě? V Kanadě? Na Aljašce? Zažili ste, vy vyvoněný srabové, někdy heliskiing? Šel vám prašan přes ramena a za zády vrněl grizly? Vy víte karas o pravým lyžování! Akorát

ráno spekulujete, jak budete voblbovat krasavice a kde se zase vozerete!“ Znechuceně se ušklebuje a potahuje z dohořívajícího jointa. „Jste strašně důležitý. Každý ste světák, až to bolí, a každý ste přítom začínal na palouku v Jizerkách,“ odtuší Jilemnickák Standa. „Jo, taky se mrknou ven, ale doma je doma...“ a mává s prázdnou sklenicí na číšníka. Prozatím klidná debata nabírá okamžitě na tempu. „Co to, Stando, clověče, kvákáš za kraviny? Měl bys vědět, že všude jinde je to lepší než doma,“ překřikují jeden druhého.

Takže, vážení čtenáři lyžaři, ruku na srdce. Tuto modelovou debatu jste zažili určitě každý. Co, kde, kdo a jak jde v poloze osobních zážitků. Každý přesvědčuje toho druhého, že jím zvolená zahraniční destinace je přece ta nejlepší. Jednotčím prvkem debaty se tak stává teprve okamžik porovnání zahraničí s tuzemskem. Většinou nastává skupinové opovření. Je to však správné?

Čím si to ty hory zasloužily

Možná správně, možná ne. Důvodů být rozhořčen může být celá řada. Tím prvním, a myslím, že i tím hlavním, je předlistopadová minulost našich hor. Bylo zde minimum lanových drah, síce poměrně dost vleků, ale s nízkou kapacitou a lanem mazaným vyjetým

olejem, který okapával na tuzexové bundy.

A hlavně ukrutně děsivé fronty, které bez skrupulí předbíhali tehdejší taxikáři, veksláci, plinglové, řezníci nebo zelnáři. Tehdejší VIP, kteří mohli vlekaře, na rozdíl od rozladěné většiny ve frontách, uplatit svými nakradenými penězi.

Určitě do poloviny devadesátých let minulého století tak český lyžař nadával ze setrvačnosti, protože nadávat a kritizovat nahlas najednou mohl. Schytávali to horalé, kteří se ale, přes všechnu svou snahu, investičně rozmáchnout ještě moc nemohli. To proto, že za těch pár let zatím neproběhla transformace majetku na horách, vleků, pozemků, natož aby mohly proběhnout nějaké zásadnější investice.

Do zahraničních hor proto mířil do poloviny devadesátých let minulého století takřka každý druhý český lyžař. Celoroční škudlení na jeden zimní týden se proměnilo na nadpozemský zážitek z neposkvrněného oblouku v ranním manšestru. Tedy pocit, který byl tuzemskými lyžaři doma většinou nepoznaný. Desítky minut před zahájením provozu postávaly před lanovkami v Alpách skupinky lyžařů. Nikdo tehdy nebyl ochoten, ani přes nejruznější lákadla skiareálů, si ráno přivstat. Francouzi, Angličané, Němci, Rakušané, Holanďané. Nikdo. Pouze Češi. A právě tehdy se, myslím, narodila věta... Všude lépe než lyžovat doma.

Mezi lety 1995–2015, tedy za posledních 20 let, však české hory zaznamenaly neskutečný boom v modernizaci lyžařských areálů. Původní počet 16 lanových drah se zvýšil na pětinašobek. Tak masivní investice do systémů technického sněhu v „našich“ nadmořských výškách nezažila snad žádná jiná země na světě. Investovalo se však i do odbavovacích systémů, strojové úpravy tratí, která dnes v některých našich lyžařských areálech patří k nejlépeším na světě, osvětlení sjezdovek i bezpečnosti.

Naprostým fenoménem posledního desetiletí je budování lyžařských areálů na „zelené louce“. Za všechny několik příkladů – Kouty nad Desnou, Červená Voda, Dolní Morava, Avalanche u Dolní Moravice nebo bomba letošní lyžařské sezóny, Plešivec v Krušných horách.

Investovalo se zde prakticky do všeho, co s horským byznyssem souvi-

si. A to od šluknovského výběžku po Hrozenkov. Za uplynulých dvacet let „natekly“ do našich hor těžké desítky miliard investic.

Co se nebere na vědomí

Čeští horalé za posledních 25 let udělali obrovský kus práce. O tom nemůže být sporu, to nemůže být nikým zpochybněno. Ale bohužel lyžování se neskládá pouze z upravené sjezdové tratě a pohodlné lanové dráhy. Součástí lyžování je celá řada nutně souvisejících věcí. Málčko si kupříkladu při svém lyžování, natož jeho hodnocení uvědomí, že náklady za celodenní permanentku jsou většinou pouhými 20 % z peněz, které lyžař vynaloží na jednodenní lyžování.

Málčko si totiž do denních nákladů rozloží kupříkladu investici za lyžařské vybavení. A opět. Ruku na srdce. Spočítal si někdo z vás, kolik jste za něj dali? Za své lyže, vázání, boty, hůlky, rukavice, helmu, brýle (a určitě ne jedny), páteřáky a všechno možné další? Zkuste si to přátelé hodit na papír. Dostanete ohromující částku! A dále. Na naše hory musí každý většinou dojet. Většinou 100 až 200 km. A také se vrátit. A opět – nejenom připočítat jednu nádrž pohonných hmot, ale i amortizaci automobilu, která činí 3,70 Kč/km! Také nějaké to občerstvení, kávičku nebo páreček v rohlíku u pumpy. Samozřejmě musíme do svého lyžování zahrnout také ubytování a stravování. Běžný pelíšek v lyžařské sezoně v hodnotě, počítám, tak 250 až 500 Kč za lůžko a kolem 200 až 300 Kč za nejběžnější celodenní stravu. Nikdo přitom nebude zastírat, že se jede na hory také pobavit. Takže k tomu všemu musíme přičíst ještě něco v bufetech při lyžování, aprés-ski zastaveníčko po lyžování a večer pochopitelně nějaká ta hospůdka, pivečko, panáček, ... To budete mrkat, až si tohle všechno hodíte na čtverečkový papír!

Takže jestliže je denní permice v tuzemsku většinou v intervalu nějakých 300 až 700 Kč, tak si spočítejte při započtení všeho jmenovaného, na kolik vás ten den vlastně přijde a kolik z této částky dělá ta tolik přetřásaná a kritizovaná cena za denní permici. Vsadím se, že dospějete právě ke mnou uvedeným zhruba 20 %.

Osobně proto již léta letoucí tvrdím, že cena za denní lyžařskou permici u nás patří k nejnižším tarifům nejenom v Evropě, ale na celém světě. Stačí se podívat jen za šumavskou hranici na rakouský Hochficht, kde cena denního lyžování oslňuje někde kolem 1 100

Kč. Tento šumavský resort je přitom naprosto srovnatelný vybavením i sjezdovkami s některými českými.

A vidíte. Na Špindl nebo jiná tuzemská střediska se nadává a o čtyři stovky dražší Hochficht má 2/3 autáků na parkovišti s českou značkou. Nerozumím tomu. Tedy vlastně pod heslem všude lepší lyžování než doma...

Co schytávají za jiné

Hodně se kritizuje dostupnost českých hor. Zde, myslím, právem. Je totiž většinou prachmizerná. Ať člověk jede na jakékoli hory, poslední desítky kilometrů většinou absolvuje po uzočných, většinou hodně dobýhých okresech druhých nebo třetích tříd. S tím souvisí i úklid těchto silnic po sněhových přívalech. Silnice druhých a třetích tříd totiž přichází na řadu stran úklidu poslední. Rozladěnost proto může přicházet i z této strany.

Stejně adrenalinové je parkování v lyžařských areálech. Přes zřejmou snahu obcí rozšiřovat parkovací kapacitu se stále nedaří uspokojit parkovací poptávku. Místo lyžování je tak řidič odsouzen vystávat v dlouhé, pomalu popojíždějící frontě čekatelů, kterou diriguje kdosi v zelené vestě. Než se zaparkuje, má takový lyžař v podstatě po nálaďe.

Na své vysněné lyžování se tak dostává místo v naplánovaných 9 hod. se značným zpožděním. Až třeba v 10, nebo dokonce 11 hodin. A to už je ranní manéstr nenávratně rozryt tisící oblouky, sjezdové tratě jsou přeplněné lyžaři a místo pohodového pocitu z lyžování se stává v mase lyžařů boj o přežití.

Ze zoufalství zamíří takový lyžař k blízkému bufetu. Vystojí si krutou frontu, objedná klobásu s hořčicí s pivem a div neomdlí. Vysmátý bufeták natahuje za tyto dvě položky ruku třeba i pro 130 Kč. Klobása je kvůli velkému zájmu nedopečená, polostudená, pivo bez pény. Co zbývá. Slupne ji se sebezapřením.

Odchází na WC a zde dostává ránu z milosti. Smrduté pisoáry přetékají kvůli ucpanému odpadu, který nikdo za celou směnu nepřijde zkontrolovat. Toaletní papír není, protože je již v lepším případě dávno spotřebován, v horším rozkraden – výsledek je však stejný. Z kohoutku u umyvadla teče tenký pramínek ledové vody, osušovač rukou nefunguje, papírové ručnicky schází. Z lyžování se tak stává malé trauma a v hospodě s kamarády Jasná premisa – budu lyžovat třeba na Sibiři, jenom už nikdy ne doma!

Výše uvedenými příklady jsem sa-

... PRO TERÉNY V PROSLULÉ SILVRETTA ARENĚ ISCHGL SAMNAUN HORUJÍ ZASE JINÍ

mozejmně vybral skutečně katastrofický scénář. Ale znovu a opět – za drtivou většinu popsaného nemůže chudák horal, který celý rok maká na novém zasnežovací systému a večerním osvětlení. Ale tepán bude ve večerní relaci TV rozrušeným panem Novákem z Karlína za všechno právě on.

Silnice a jejich úklid jsou přitom věci státu, krajů, obcí. Parkoviště opět většinou věci obcí, protože právě obec často vlastní pozemky pod parkovišti. Související stravovací a ubytovací služby jsou stále leckde v rukou zlatokopů, příjíždějících každoročně do hor na pomyslný Klondike. Nicméně ano, souhlasím. Soubor všeho dohromady dává lyžaři nějaký obraz. Ale obraz, za který to všechno potom neprávem schytává právě třeba právě hodně se snažící horal.

Platí věta v titulku ještě dnes?

Myslím, že jak kde a jak kdy. Na velmi slušné úrovni jsou poskytovány služby v nových lyžařských resortech postavených „na zelené louce“. Není sporu o tom, že špičkové služby poskytují lyžařské areály ve Špindlerově Mlýně a mocně se rozvíjející lyžařský multi-resort Černá hora – Pec pod Sněžkou – Černý Důl.

V Harrachově byl letos pod sjezdovkou Červená II uveden do provozu nový objekt s krásnými, novými, moderními WC, občerstvením a dalšími službami pro lyžaře. Zajedte si na krušnohorský Plešivec. Jedním slovem krása! Terasová parkoviště pro několik set automobilů, vedle bufety, restaurace, WC, velmi slušné zázemí a pro lyžaře hned několik nových lanových drah.

Naprosto bombou je i nová, až 100 m široká, 3 km dlouhá a krásně pročeřvená sjezdová trať s převýšením 500 m z krušnohorského Klínovce dolů

do Jáchymova. Bývalou pomaloučkou jednosedačku nahradila novotou vonící čtyřsedačka, sjezdová trať je obsluhována systémem technického sněhu a hlavně – lyžař se pohodlně dostane až na Klínovec již z Jáchymova! Zde může zaparkovat a bez stresů a prstojů užívat krásného lyžování.

V České republice je podle některých zdrojů až 467 velkých, středních i malinkatých středisek s jedním vličkem. V nich operuje 673 provozovatelů s registrací lanové dopravy, jejichž kapacita má být v objemu 1 359 lyžařských vleků a lanových drah.

V tomto patřím mezi absolutní světovou špičku. Vleky jezdí dokonce i mezi vinicemi u Jardy Stávka v Němčičkách na Jižní Moravě, v neuvěřitelné nadmořské výšce 180 m. Snad nejnižší lyžařský areál na světě! Když jsem o nich kdysi psal do proslulého rakouského ISR, šéfredaktorka Gerda Stockhammerová mi před těch 180 připsala jedničku – na 1 180. Myslela si, že jsem se spletl...

Neříkejte mi proto, že si z takové nabídky nevyberete středisko, kde byste se po všech stránkách necítili dobře. V Němčičkách si dokonce můžete přímo pod sjezdovkou zunknout vína ze sklípku!

Totální většina nás všech se přece naučila lyžovat doma. Nečurejme proto do vlastního hnízda. Vždy jsem byl – a jsem stále – hrdý na to, že jsem Čech. Pro mě osobně proto věta z titulku neplatí. Nicméně rozdíl tuzemska a zahraničí ještě popíšu v příštím dílu seriálu o horském biznisu.

Je spoluzakladatel a dlouholetý jednatel českého lanovkářského svazu, v současnosti úspěšný podnikatel, cestovatel, fotograf a publicista.

VÍT MOUDRÝ

Kdo jezdí na české hory

Snow - 23. 1. 2015

rubrika: Travel - strana: 120 - autor: LIBOR KNOT

KDO JEZDÍ NA ČESKÉ HORY

STRUKTURA NÁVŠTĚVNÍKŮ ČESKÝCH HOR A JEJICH OČEKÁVÁNÍ JSOU VELMI RŮZNORODÉ.

PODÍVEJME SE NA VÝVOJ NÁVŠTĚVNOSTI LYŽAŘSKÝCH STŘEDISEK, SAMOZŘEJMĚ ZEJMÉNA S OHLEDEM NA ČESKÉ HORY. JAKÉ JSOU CELKOVÉ POČTY LYŽAŘŮ, STRUKTURA NÁVŠTĚVNÍKŮ A JEJICH OČEKÁVÁNÍ? ZAJÍMAVOU KAPITOLOU JE I VÝVOJ ŠKOLNÍCH LYŽAŘSKÝCH KURZŮ.

Čtyři sta milionů lyžařských dnů

počtu lyžařských návštěv neboli tzv. lyžařských dnů (skier days) patří Česká republika – věřte nevěřte – mezi 10 největších trhů na světě. Už jen z tohoto důvodu je vhodné vnímat aktuální návštěvnické trendy z určitého nadhledu, neboť mnohdy z nich jsou společně pro celý světový lyžařský trh.

Za posledních 10 let se lyžařská návštěvnost na hlavních trzích světa mírně zvýšila, a to zhruba o 6 až 10 %. To samozřejmě neplatí pro všechny destinace stejně – např. ve Švýcarsku naopak zaznamenali zejména v posledních pěti letech pokles návštěvnosti až o 10 %. Pro Českou republiku nejsou bohužel přesnější údaje k dispozici, ale dá se říci, že od roku 2006 je situace poměrně stabilizovaná a v celkové návštěvnosti středisek se projevují hlavně sezónní výkyvy, dané sněhovými podmínkami. V celosvětovém měřítku se očekává, že do roku 2020 vzroste počet lyžařských návštěv ještě o 5 % (ze 400 na 420 mil. skier days).

Jedním z klíčových parametrů návštěvnosti je podíl domácích a za-

hraničních lyžařů – zatímco celosvětový poměr domácí : cizinci je okolo 85:15, v České republice je to 65:35. To znamená, že podíl zahraničních návštěvníků u nás je poměrně vysoký a řadí nás to na jedno z předních míst mezinárodních lyžařských trhů. Ještě mnohem více zahraničních návštěvníků mají lyžařsky vyspělé a relativně malé země jako Rakousko nebo Andorra. U nás je to dáno geografickými podmínkami – naše hory jsou většinou v pohraničních oblastech, a tím pádem na dosah sousedním zemím.

V budoucnu se obecně očekává spíše snižování podílu zahraničních návštěv, proto se jeví jako rozumné vytvářet v horských střediscích zejména takovou nabídku, která by udržela nebo navýšila podíl domácích lyžařů.

Konkurence mimo hory

Co ovlivňuje návštěvnost? V první řadě jsou to „konkurenční“ aktivity – zcela jiné způsoby trávení volného času anebo jiné než zimní destinace. To vše je pro lyžování mnohem vážnější hrozbou než konkurence jed-

notlivých středisek mezi sebou, ať už domácích, nebo zahraničních.

Všeobecně se očekává, že čas strávený návštěvníky na svazích bude klesat, proto je třeba nabídnout co nejrozmanitější aktivity i na zbytek dne, které budou nezávislé na sněhu. Stejně tak je čím dál důležitější vytvářet i atraktivnější podmínky pro doprovod, který nelyžuje.

Podle studie Laurenta Vanata by se

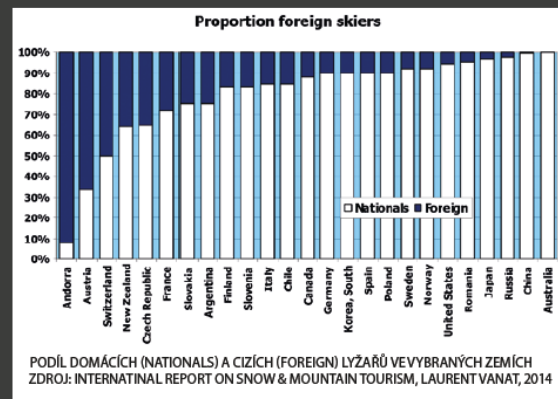
v budoucnu měl lyžařský trh v Alpách vyvíjet jen velmi opatrně, větší nárůst očekává spíše v nových lyžařských destinacích – mezi ty nejperspektivnější se řadí zejména Asie. Tyto nově vznikající oblasti budou ale většinou plněny domácími lyžaři.

Zatím málo dat z Česka

Tyto globální trendy je samozřejmě vhodné vnímat a co nejlépe se na ně připravit i u nás. V první řadě by bylo velmi užitečné znát podrobnější údaje i z našich hor – proto bude ve spolupráci AHS ČR a agentury CzechTourism vypracován dokument s názvem Analýza návštěvnosti horských středisek v České republice, jehož cílem je získat kvantitativní i kvalitativní informace o návštěvnosti horských středisek a samozřejmě i o tom, co ji pozitivně nebo negativně ovlivňuje, a to jak v letní, tak v zimní sezóně. Získané informace poslouží nejen jako zpětná vazba pro marketingové účely horských středisek, ale i jako východiska při vytváření a cílení kampaní, jejímž cílem bude podpora turismu v domácích horských střediscích.

Kdo vlastně jezdí na hory

Struktura návštěvníků českých hor a jejich očekávání jsou velmi různorodé. V jednotlivých střediscích silně kolísá podíl zahraničních turistů – některé oblasti se profilují spíše pro rodiny s dětmi, jiné pro sportovní lyžaře, v mnoha střediscích staví na krátkodo-

bých víkendových pobytech. Jinde se zase snaží o tradiční týdenní turnusy. Jedním ze společných a velmi důležitých návštěvníků jsou ale prakticky všude školní kurzy.

Školní kurzy na ústupu?

Lyžařské výcviky mají jednoznačně podstatný vliv nejen na rozvoj lyžařských dovedností dětí a mládeže, ale i na návštěvnost horských středisek. A to jak primární – tedy přímý pobyt na horách v rámci kurzu, tak zejména sekundární. Tím je samozřejmě vztah k zimním sportům po celý život.

V této souvislosti jsou zajímavé odpovědi na otázku „co vás přivedlo k lyžování?“ – ve studii společnosti Manova z roku 2010 s názvem Skipotential in Europa (Lyžařská perspektiva Evropy) se na prvním místě objevuje odpověď „rodina“ (45 %), přičemž hned na druhém místě je „škola a školní kurzy“ (30 %). To svědčí o velkém významu školního lyžování pro budoucí zájem o tento sport.

A jak si stojí údaje o počtech žáků na lyžařských výcvikových kurzech dříve a dnes? V současnosti se zájezdů účastní podle odhadů zhruba dvě třetiny žáků, kterým se výcvik nabízí.

V níže uvedeném grafu jsou sečteny údaje z kurzů pořádaných na základní škole (zpravidla v 7. třídě) s těmi na střední škole (v 1. ročníku). Je zřetelné vidět klesající tendence v počtu vyslaných žáků a studentů, která jen v porovnání s rokem 2006 představuje pokles o 30 %. Obecně je zájem o školní kurzy vyšší u žáků základních škol,

je na pořízení výzbroje a absolvování týdenního pobytu na horách. To vše má samozřejmě vliv na výchovu budoucí generace lyžařů, takže je třeba na tento trend vhodným způsobem reagovat.

Cest, jak dosáhnout zvýšení zájmu dětí o lyžování, je mnoho. Soustředíme-li se především na segment školní mládeže, jsou v zahraničí

álů. Konkrétní ukázkou můžeme vidět v Horním Rakousku, kde od sezóny 2009/10 žáci obdrží od spolkové země zdarma pětidenní skipas na lyžařský výcvikový kurz – jedinou podmínkou je, že se musí konat v Horním Rakousku. Jen díky tomuto opatření se zájem meziročně zvýšil o 20 %. Podle Petera Schröcksnadela, předsedy ra-

Důvody pro celkový pokles počtu žáků na lyžařských kurzech jsou vcelku zřejmé – je to jednak „dobrovolnost“ účasti na kurzu a také zvyšující se výdaje na pořízení výzbroje a absolvování týdenního pobytu na horách.

kteří vůči svým kolegům ze středních škol vykazují až o 35 % vyšší účast. Zajímavý údaj je také průměrná délka pobytu na školním kurzu – stále je to přes 6 dnů, což znamená, že většina školních kurzů se pořádá na celý týden, jako tomu bývalo dříve.

Důvody pro celkový pokles počtu žáků na lyžařských kurzech jsou vcelku zřejmé – je to jednak „dobrovolnost“ účasti na kurzu a také zvyšující se výdaje

vidět zejména dva směry – pobídky ze strany lyžařských areálů a obyvatelů i zvýšení aktivity ze strany škol, jejich zřizovatelů a odpovědných orgánů na krajské i celostátní úrovni. Právě komunikace a spolupráce mezi horskými středisky a školními institucemi úspěšně probíhá už několik let v alpských zemích, odkud bychom mohli čerpat inspiraci.

Například v Rakousku povinné lyžařské kurzy zrušili na začátku 90. let, což postupně zapříčinilo pokles až o 40 % žáků. Za 10 let tedy neodjelo na lyžařský kurz okolo 1 milionu dětí. Řešení hledali v Rakousku jak na zemské, tak celostátní úrovni – rakouský svaz lyžařů zřídil na konci 90. let speciální oddělení, jehož úkolem bylo navrhnout opatření, která by po uvolnění školských předpisů znovu na lyže přivedla školní mládež. Základem úspěchu byla aktivní komunikace i zájem na všech stranách – některé projekty se realizovaly například podporou dopravy na hory. Jiné byly založeny na pobídkách ze strany lyžařských are-

kouského svazu lyžařů, se podařilo těmito aktivitami přiblížit počty lyžujících školní mládeže na podobnou úroveň, jaká byla na počátku 90. let.

Podobné příklady bychom našli i v Itálii – zde se jedná o různé druhy pobídek k vypůjčení lyžařského materiálu, zapojení komerčních lyžařských škol, pořádání závodů a lekcí za výhodných podmínek apod.

Jak na to?

Jak víme, celková útrata v horských střediscích v České republice je zhruba 24 mld. Kč za rok, takže se jedná o důležité odvětví, které přináší do veřejných rozpočtů peníze i se významně podílí na zaměstnanosti. Současně lze říci, že naše hory nemají vyčerpanou svou návštěvníckou kapacitu a lyžařské kurzy jsou jednou z přirozených cest, jak střediska zaplnit. Je zřejmé, že zvýšené úsilí všech zainteresovaných a aktivní spolupráce mezi regionem, školskými úřady i samotnými horskými středisky může po vzoru alpských zemí přinést užitek všem.

Pokračování v příštím čísle

